

pismarje, izbere se najpridnejši in najpametnejši mladenič, da na božični dan propoveduje pred podoba sv. Deteta. Na treh kraljev dan popoldne se podoba zopet prenese na njen poprejšni kraj. V nalašč zato narejenej kapelici se sv. Dete Jezus časti v posebnej zaprtej duplini na oltarji, vendar ga pa tudi radi pokažejo vsakemu tujeu, ako ga želi videti in počastiti. *J. S.-a.*

Kralj Matjaž.

IX.

ekdaj so nekega misijonarja njegovi sovražniki na smrt obsodili. Rekli pa mu so, da ga oprosté, ako gre v Kralj-Matjažovo deželo, in pri kralji Matjaži poizvé, kdaj bode sodnji dan.

Težak posel je bil to za ubogega misijonarja. A ker mu je bilo življenje drago, podal se je na daljni pot do kralja Matjaža.

Dolgo je hodil a končno srečno prišel v Kralj-Matjažovo deželo. Takój ga ustavi stražnik in vpraša:

„Kam greš?“

„Poslan sem,“ odgovori misijonar, „h kralju Matjažu, da pri njem poizvem, kdaj bode sodnji dan. Prosim te, povej mi, kde stanuje?“

„To izveš po mojem tovariši, ki stoji ne daleč od tukaj na straži kakor jaz,“ odgovori mu stražnik.

Misijonar gre dalje, ter pride do drugega stražnika. Ali ta ga ne pusti dalje, dokler mu ne pové, kdo je in kam gré.

Misijonar mu vse pové in ga prosi, naj bi mu pokazal pot, po katerem se pride do kralja Matjaža.

„Ni daleč od tod,“ odgovori mu stražnik, „a treba ti je, da se malo okrepčaš in odpočineš.“ — To rekši prinese mu jesti in piti, ter mu potlej še pokaže posteljo, kjer naj odpočine. Zeló utrujen, misijonar kmalu zaspi; ž njim pa zaspi tudi stražnik.

Spala sta pa celih trí sto let. Kadar se prebudita, mislil je misijonar, da je spal samó nekaj ur.

Stražnik ga pelje pred neko gôro. Tu najdeta vrata. Misijonar stopi skozi vrata v votlino, in zdajci zagleda pred sebjó vse polno vojakov, ki so ležali po tleh in trdo spali.

Misijonar gre dalje in najde kralja Matjaža sedeti za mizo. Globoko se mu prikloni in ga vpraša, kdaj bode sodnji dan. Kralj Matjaž mu reče:

„Vleci mi meč iz nožnice!“

Misijonar počasi vleče, ter vidi, da se vojaki okolo njega vzbujajo in vstajajo.

„Zdaj pa izpusti!“ reče mu kralj Matjaž.

Ko je misijonar izpustil meč, zopet se vojaki vležejo, ter zaspé. Kralj Matjaž mu reče:

„Vidiš, kadar bode moj meč sam iz nožnice skočil, takrat bode sodnji dan.“

Misijonar je opravil svoj posel in se vrnil domóv. Dospevši v svoj kraj, ni se malo začudil, ko je videl, da se je vse izpremenilo. Vse je bilo drugače, nego li takrat, ko je šel iz doma.

Nihče ga več ne pozna in na svojem lastnem domu najde same tuje ljudi. Čudno se mu to zdi, in ker si vsega tega ne more raztolmačiti, gre k gospodu župniku, da bi mu to stvar razložili. Ali tu je bila še le prava težava, ker se nista mogla porazumeti. Misijonar je zatrjeval, da je nekako pred jednim letom otišel iz doma. Gospod župnik gredo gledat v neko zelo staro knjigo.

Tù najdejo, da je pred tristo leti nek misijonar otišel v Kralj-Matjaževo deželo in — vrnil se še ni. Vsi njegovi sovražniki so v tem času pomrli, in ni se mu bilo več treba bati za življenje. Živel je brez vseh skrbi do smrti.

(Zapisal v okolici Ptujске gore Rok D. Gorski.)

Prirodopisno-natoroznansko polje.

Mrjasec.

aródnik našega domačega prašiča je mrjasec ali divji prašič. Ta zvér je zelo močna in po vsem podobna našemu domačemu prašiču. A če pogledate podobo, takój zapazite, da je nekoliko krajšega in bolj zatrepanega trupla kakor naš domač prašič. Tudi glavo ima daljšo in močnejše noge. V obeh čeljustih ima velika, robata in navzgor zakrivljena okla, ki so pri starem mrjasecu za človeka zelo opasno (nevarno) orožje. Razkačen mrjasec

z okli svojemu sovražniku lahko trebuh razpori. Uren je, kakor malo katera druga zvér; skozi največjo goščavo dere, kakor da bi ga nesel vihar; a tudi plavati zna dobro.

Mrjasec je previdna zvér; jako tenko sliši in dobro voha, a vidi slabo. Če ga nihče ne razjezi, miren je ter se za nobeno stvar na svetu ne briga. Za človeka, ki gre mirno svoj pot mimo njega, se niti ne zmeni, še celó v goščavo se mu umakne. A vse drugače je, kadar ga človek razdraži. Kakor besen plane nanj ter ga skuša raniti z oklom. V oklu ima mrjasec strašno moč; ako ž njim človeka v stegno zagrabi, prereže mu meso do kosti; ako ga pa v trebuh zadene, razpóri mu ga, da je človek na mestu mrtev.